

‘Het is mooi om ’s avonds en ’s nachts te werken, je ziet dan heel ander volk’

Detlev van Heest (54)

Schreef het tweeluik ‘De verzopen katten en de Hollander’ en ‘Pleun’

Tijd van leven

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Mijn vader is er nauwelijks geweest. Als kind heb ik dat vreemd genoeg als prettig ervaren – ik had immers ook geen last van hem. Mijn moeder was verbitterd omdat hij haar ook financieel in de steek liet. Ze was Duitse en ik werd vaak naar mijn grootouders in Duitsland gestuurd. Mijn grootvader heeft tot zijn dood in 1968 een hitlersnorretje gedragen, hij is nazi geweest. Dat snorretje was zijn vorm van trouw aan het verleden. Ik was helaas te jong om daar met hem over te praten – ik vond het een lieve opa.’

Wat was uw mooiste tijd?

‘Mijn tijd in Japan. Ik heb daar twaalf jaar gewoond. Ik ben er tot rust gekomen en heb er lange periodes gehad dat ik – ik wil niet zeggen tevreden was met mezelf, maar wel vrede had met mezelf. Alle lasten die ik tot dan toe had gevoeld, vielen van me af. Dat verklaart misschien waarom ik terugging in maart, kort na de aardbeving, omdat ik vond dat ik mijn vrienden en kennissen daar niet in de steek kon laten. Al heb ik daarvoor wel op mijn donder gekregen van een Nederlandse vriendin, die vond dat ik daar alleen maar in de weg zou lopen.’

Wat was uw slechtste tijd?

‘Mijn jaren in Nieuw-Zeeland. Ondanks dat ik in een groot huis in een idyllisch landschap woonde waar albatrossen, zeeleeuwen en pinguïns huisden en waar ik uitzicht had op zee en bergen, werd ik daar doodongelukkig. Dat kon natuurlijk niet – mijn ongeluk was niet te rijmen met de paradijselijke omgeving en daar heb ik me lang schuldig over gevoeld. Maar geluk heeft niets te maken met materiële omstandigheden. Mijn huwelijk strandde, een ogenschijnlijk ideale vriendschap sloeg om in bittere vijandschap en alles wat er verder mis kon gaan, ging mis.’

Hoe deelt u uw werktijd in?

‘Ik heb geen televisie, geen cd-speler en geen internet zodat ik tijd overhoud om te schrijven. Daarnaast werk ik tweeëndertig uur per week als parkeercontroleur in Hilversum, vooral in avond- en nachtdiensten. Het is mooi om ’s avonds en ’s nachts te werken, je ziet dan heel ander volk. Hilversum is een aardig mengsel van chic, kak en gajes – wat elkaar trouwens overlapt. Zo kreeg ik de ergste verwensing van een beschaafde heer in een dure auto, die mij bij het schrijven van een bon “een buitengewoon kort leven” toewenste. Waarop ik hem een buitengewoon lang leven toewenste, zodat hij de schaamte tot het eind van zijn dagen kan voelen.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

